

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobkyně: V. K.**, zastoupena JUDr. Janem Bébrem, advokátem, se sídlem Ostrovského 3, Praha 5, proti **žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2005, č. j. 2 Cad 71/2004 - 56,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobkyně, advokátu JUDr. Janu Bébrovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 774 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozhodnutí. Náklady právního zastoupení nese stát.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta její žaloba, již napadla rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2004, č. j. SOC 88189/2004, jako orgánu II. stupně. Tímto bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12, č. j.: ODP/NEZ/97/2004/JUZ ze dne 12. 5. 2004 a toto rozhodnutí potvrzeno.

Soud zdůvodnil odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), poukazem na ustanovení § 72 odst. 1, 4 s. ř. s.,

podle něhož je lhůta k podání žaloby dvouměsíční a zmeškání lhůty k podání žaloby nelze prominout. V řízení zjistil, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo stěžovatelce doručeno dne 27. 8. 2004, proto poslední den lhůty k podání včasné žaloby připadal na den 27. 10. 2004. Stěžovatelka však podala žalobu u držitele poštovní licence u Poštovního úřadu Praha 1 až dne 8. 11. 2004, tudíž po uplynutí lhůty k jejímu podání.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby, kterou spatřuje v tom, že Městský soud v Praze při svém rozhodování nebral zřetel na skutečnost, že nebyla na výzvě k vyzvednutí zásilky řádně poučena o následcích nevyzvednutí písemnosti s rozhodnutím žalovaného v třídní lhůtě od jejího uložení v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence ve smyslu ustanovení § 24 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), a v důsledku toho předmětnou zásilku vyzvedla až dne 8. 9. 2004, od něhož se podle jejího názoru odvíjel běh dvouměsíční lhůty ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Vytýká soudu, že nevzal v potaz absenci poučení o následcích právní fikce doručení, kterou považuje za porušení jejích ústavně zaručených práv. Ze všech těchto důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalovaný Magistrát hlavního města Prahy se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Kasační stížnost je podána osobou oprávněnou, zastoupenou advokátem a byla podána včas. Nejvyšší správní soud ji proto projednal vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a shledal, že není důvodná – přitom se nejprve musel zabývat otázkou, zda lze kasační stížnost věcně projednat, a zda je tedy přípustnou. Nepřípustnou by mohla být, pokud by se opírala jen o jiné důvody, než které připouští § 103 s. ř. s.

Stěžovatelka napadá usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla její žaloba směřující vůči správnímu aktu zamítnuta jako opožděná; je-li kasační stížností napadeno usnesení soudu o odmítnutí žaloby, přichází z povahy věci pro stěžovatele v úvahu pouze kasační důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Kasační stížnost tedy musí směřovat proti důvodům, o které opřel soud svůj výrok a uvedl je v odůvodnění svého rozhodnutí. Pod důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spadají veškeré skutečnosti, které mohly vést k vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí žaloby, tedy případné nesprávné právní posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení či jeho procesní pochybení (takto již Nejvyšší správní soud judikoval například ve věci publikované pod č. 427/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na obsah stěžovatelčiných námitek připustil kasační stížnost k projednání jako přípustnou, a to z důvodu tvrzené nezákonnosti napadeného usnesení spočívající v tom, že soud nesprávně posoudil skutečnost, že o následcích nevyzvednutí písemnosti v třídní lhůtě od jejího uložení nebyla na výzvě k vyzvednutí zásilky řádně poučena, a proto dvouměsíční lhůtu ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. počítala od okamžiku, kdy si předmětnou písemnost vyzvedla v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence.

V projednávané věci jde o posouzení otázky, zda žalobou napadené rozhodnutí žalované bylo stěžovatelce doručeno v souladu s ust. § 24 správního řádu.

Stěžovatelka napadla žalobou rozhodnutí žalované č. j. SOC 88189/2004 ze dne 16. 8. 2004, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12, č. j.: ODP/NEZ/97/2004/JUZ ze dne 12. 5. 2004, jímž jí byla přiznána opakovaná peněžitá dávka sociální péče ve výši 3360 Kč měsíčně od 1. 5. 2004 po dobu trvání podmínek.

Žalovaný ve vyjádření navrhl soudu odmítnutí návrhu podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pro jeho opožděnost. Napadené rozhodnutí bylo uloženo dne 24. 8. 2004 v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence, a proto je třetí den od tohoto data, tj. 27. 8. 2004 v souladu se správním řádem dnem oznámení doručení písemného vyhotovení rozhodnutí. Od něho se odvíjela dvouměsíční lhůta pro podání žaloby ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s., a v souladu s ust. § 40 odst. 2 s. ř. s. uplynula dnem 27. 10. 2004. Byla-li žaloba podána podle žalovaného dne 3. 11. 2004, byla podána po uplynutí zákonem stanovené lhůty. Ust. § 72 odst. 4 s. ř. s. pak vysloveně prominutí zmeškání lhůty pro podání žaloby zakazuje.

Při soudním jednání stěžovatelka uvedla, že se dne 24. 8. 2004 a i následující dny zdržovala na adrese svého bydliště.

Podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s., lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Podle ust. § 51 odst. 1 správního řádu účinného v době doručování se rozhodnutí účastníkovi řízení oznamuje doručením písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí a den doručení rozhodnutí je dnem jeho oznámení.

Doručování do vlastních rukou upravuje správní řád v ust. § 24. Podle odstavce 1 se důležité písemnosti, zejména rozhodnutí, doručují do vlastních rukou. Podle odstavce 2, nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastížen, ačkoli se v místě doručení zdržuje, doručovatel uloží písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a adresáta o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Z uvedené právní úpravy vyplývá, že podmínkou, aby mohl doručovatel písemnost uložit, je momentální nepřítomnost adresáta na doruční adrese. Doručovateli musí být zřejmé, že se adresát v místě udané adresy skutečně zdržuje, a že zde nebyl pouze momentálně zastížen. Je-li doručitelem pošta, vyrozumí adresáta o uložení pomocí písemného oznámení, které mu vloží do poštovní schránky a není již podstatné, zda se adresát o tomto oznámení dozví, či zda jej fakticky převezme. Fikce doručení pak nastupuje tehdy, když si adresát nevyzvedne uloženou písemnost. Podmínkou však je, že se musí v místě adresy zdržovat a být vyrozuměn o uložení zásilky. Fikce, tedy stav, kdy se má za to, že skutečnost nastala, ačkoliv se tak fakticky nestalo, nastává v případě doručení třetím dnem od uložení písemnosti. Tento den se považuje za den doručení, a to i přesto, že se adresát o uložení nemusel fakticky dozvědět. Fikce doručení však nenastane, pokud adresát prokáže, že se v místě uvedené adresy prokazatelně nezdržoval a doručovateli tento stav musel být znám, popřípadě jej doručovatel mohl snadno zjistit. Důkazní břemeno v tomto případě leží na adresátovi.

Ze shora uvedeného lze pro projednávanou věc shrnout, že ve smyslu ust. § 51 správního řádu, správní orgán oznamoval rozhodnutí stěžovatelce doručením písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí do vlastních rukou, a protože nebyla momentálně přítomna na doruční adrese, doručitel vyrozuměl stěžovatelku o uložení pomocí písemného oznámení.

Zákon pak ukládá držiteli poštovní licence pouze vhodný způsob vyrozumění o uložení písemnosti, aniž mu ukládá jakékoliv konkrétní náležitosti tohoto vyrozumění. Je-li doručitelem pošta, je adresát vyrozuměn o uložení pomocí písemného oznámení. Poněvadž se stěžovatelka v místě doručování v den doručení a v následující den zdržovala a o uložení zásilky byla vyrozuměna, nastala fikce doručení třetím dnem od uložení písemnosti. Ust. § 24 odst. 2 správního řádu a ani jiné ustanovení neukládá doručiteli povinnost poučit adresáta, že není-li do tří dnů od uložení písemnost vyzvednuta, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, a to i tehdy, když se adresát o uložení nedozví.

Ze shora uvedeného je nepochybné, že Městský soud v Praze posoudil včasnost podání žaloby v souladu se zákonem a v souladu se zákonem rozhodl správně, když žalobu ve smyslu ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl, neboť byla podána opožděně.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost ve smyslu ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch a žalované nevznikly náklady přesahující její běžnou úřední činnost.

Hotové výdaje a odměnu za zastupování soudem ustanovenému zástupci stěžovatelky platí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci náleží v souladu s § 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů, za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání soudu v celkové výši 500 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 150 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem tedy 650 Kč. Zástupce stěžovatelky předložil osvědčení o registraci podle § 33 zákona č. 337/1992 Sb., vystavené Finančním úřadem pro Prahu 5 č. j. 4173/93/R ze dne 15. 5. 1996, a proto mu k odměně za zastupování náleží daň z přidané hodnoty, jejímž je plátcem, a která činí 19 % z částky 650 Kč, tj. 124 Kč. Zástupci stěžovatelky náleží celkem odměna za zastupování stěžovatelky 774 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. července 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu